

Intervenció del vicepresident del Govern, Oriol Junqueras

Madrid, 22 de maig de 2017

Gràcies per donar-me l'oportunitat de compartir aquesta tarda amb tots vostès i deixin-me que intenti construir la meva intervenció sobre un doble fil que va del més general al més concret, i del més econòmic al més polític. I que comenci a amb unes dades econòmiques que em sembla que ajuden a entendre el context en el qual ens trobem en aquests moments.

Hem escoltat en moltes ocasions que la situació política a Catalunya té o podria tenir conseqüències negatives sobre l'activitat econòmica i sobre la inversió, però, res més lluny de la realitat.

De fet, el 2016 l'economia catalana va créixer un 3,5%, després d'un creixement l'any anterior que també va ser d'un 3,4%. Per tant, un creixement molt rellevant i molt sostenible. Un creixement rellevant si ho comparem amb els termes dels quals venim, i també un creixement molt rellevant si ho comparem amb tot el nostre entorn, perquè, en tots dos casos també per aquest 2017, representa un creixement de més del doble que la mitjana de la zona euro, que la mitjana de l'economia del nostre entorn.

És un creixement sòlid perquè és un creixement diversificat; és un creixement que té un dels seus majors arguments en el bon comportament del creixement industrial. L'any passat amb un creixement del 5,2%, amb unes exportacions i una inversió estrangera que estan en rècord històric. Mai hi havia hagut tanta inversió estrangera a l'economia catalana com la que hi ha en aquests moments. Mai havíem exportat tant com estem exportant en aquests moments i, amb el mèrit afegit, que és un rècord que batem any rere any des de fa uns quants exercicis.

Per tant, un bon comportament macroeconòmic que continua tenint, evidentment, algunes debilitats, i algunes d'elles resulten especialment doloroses en l'àmbit de l'ocupació. Malgrat que l'any passat ens vam situar per sota del 15% de l'atur. Per tant, quasi deu punts, però sota del pitjor moment de la crisi. És un element que ens provoca una enorme preocupació i que continua sent objecte d'una de les nostres o la més important de les nostres prioritats.

Amb aquesta voluntat de repartir la renda que intentem ajudar a generar, ens hem compromès i hem arribat a un acord amb tots els agents socials sobre la renda garantida a la ciutadania que representa la conquesta d'un nou dret social. I la millor expressió d'aquest compromís absolut, no solament amb el creixement econòmic, sinó amb un creixement econòmic que reverteixi en les millors condicions de vida de la nostra ciutadania, de la majoria de la ciutadania.

Per tant, són unes dades econòmiques que conviden a l'esperança, però que també conviuen amb reptes de futur que, sens dubte, ens posaran a tots a prova i que generen una enorme preocupació. Com es gestionarà en els pròxims anys el deute públic de molts estats, de moltes administracions públiques del món?. En concret, el cas espanyol, amb un deute públic que supera el 100% del producte interior brut, amb un dèficit que continua descontrolat i amb uns reptes molt rellevants. I poso un exemple. Segons l'Autoritat independent de responsabilitat fiscal, almenys durant la pròxima dècada, durant cada any com a mínim, hi haurà un dèficit de la seguretat social de 15.000 milions d'euros. Com es destinaran a aquestes qüestions? Com es gestionarà el deute públic? Com es gestionaran les pensions tenint en compte que, per exemple, un increment d'un 1% en els tipus d'interès implicaria un augment en el cost del servei del deute del regne d'Espanya de més de 10.000 milions anuals?. Com afronta l'Estat, com afronta el Govern, com afronten les administracions públiques aquests reptes de futur?.

Nosaltres, amb tota la nostra modèstia, però també amb fermesa, volem disposar de les millors eines per afrontar aquests reptes de futur. I tants altres. A nosaltres ens agrada tant la responsabilitat que volem tenir-la tota. Volem ser responsables del nostre present i del nostre futur. Volem ser responsables dels nostres encerts i també dels errors que puguem tenir. I volem que siguin els nostres conciutadans aquells que tinguin l'oportunitat de decidir sobre aquest futur, sobre aquestes qüestions econòmiques, socials i sobre les grans qüestions polítiques. I també sobre el marc institucional. La nostra, i ho deia fa un moment Raül Romeva, és una societat oberta. I, per demostrar-ho, hi ha segurament molts arguments i moltes dades. Una de rellevant és que, en menys d'una dècada, la població catalana va créixer en 1.500.000 de persones, passant de 6 milions a 7.500.000. Fruit quasi exclusiu de la immigració. Som una societat oberta i acollidora que demostra cada dia la seva voluntat de seguir acollint aquells ciutadans del món que volen arribar al nostre país. Som una societat oberta que parla dotzenes i dotzenes de llengües. De fet més de 300 llengües, segons les últimes dades estadístiques a Catalunya. Una societat oberta que cuida les llengües dels seus conciutadans, que intenta integrar bona part d'aquestes llengües al seu sistema educatiu, que intenta ser garantia de coneixement ple de la llengua catalana, de la llengua espanyola, de la llengua anglesa i també d'altres llengües que són llengües maternes de molts dels nostres conciutadans. Aquesta diversitat és també el fonament de la nostra riquesa. No solament de la nostra riquesa entesa des del punt de vista econòmic i social, sinó de la nostra riquesa entesa des d'un punt de vista cultural i polític.

Aquesta societat oberta i acollidora que vol decidir sobre el seu futur, que vol decidir sobre tots els drets econòmics i socials que creiem que nosaltres hem de poder legislar i gestionar, és una societat d'identitats compartides. D'identitats també en el sentit més etimològic de l'expressió, és a dir, d'igualtats compartides. Compartim amb el món, amb el nostre entorn, amb el conjunt de la societat humana, molts elements comuns. Moltes identitats. Moltes igualtats de caràcter lingüístic, cultural i religiós, d'aspiracions econòmiques i socials. És sobre aquestes identitats compartides que també construïm i volem construir el nostre futur polític, el nostre futur institucional. Sens dubte la identitat compartida més rellevant que té la societat catalana són aquelles identitats compartides amb la societat espanyola. Per qüestions de llengua, de cultura, d'origen, de relacions econòmiques i comercials. I, és

evident, que nosaltres volem que tot el nostre entorn, amb tots aquells amb qui compartim elements culturals, socials, lingüístics, polítics econòmics i comercials, els vagi sempre el millor possible. I estem convençuts que aquest hauria de ser l'objectiu, aquesta hauria de ser la voluntat de tots aquells que comparteixen amb nosaltres aquests elements de tota mena.

Per aquesta raó també estem convençuts que el millor instrument del qual disposem és la democràcia. I la democràcia implica necessàriament el dret al vot. Tots aquells que votaran que no comparteixen amb mi, i jo amb ells, alguna cosa que és molt més important que el sí o el no. De fet, solament ens diferencia el sentit del vot que emetrem amb la nostra papereta a l'urna. Però ens uneix una cosa més important: la voluntat democràtica de votar. Que és la voluntat d'exercir el dret al vot, la voluntat de decidir el nostre futur col·lectiu a través de les paperetes i de les urnes. I de respectar el resultat, de la mateixa manera que nosaltres hem respectat sempre aquest resultat quan no ha coincidit en absolut amb aquell que haguéssim volgut. I demanem, exigim, i creiem que tenim el dret i el deure de fer-ho, que tot el món respecti el resultat democràtic de la mateixa manera que nosaltres ho hem fet sempre.

En aquest exercici de la democràcia estem convençuts que el referèndum és un instrument extraordinari perquè permet plantejar a la societat una pregunta clara que té una resposta específica. Per tant, estem convençuts que és un instrument que ens resulta imprescindible, ja que, de la mateixa manera que la llibertat és un dret inherent a cada persona i a cada individu, l'autodeterminació també és un dret inherent a totes comunitats polítiques, a totes les nacions del món. I, per tant, nosaltres ni volem ni podem renunciar a aquest dret que ens és inherent com a societat i com a comunitat política, i tenim la intenció, la ferma voluntat i el ferm convenciment d'exercir-lo.

Aquesta voluntat i aquest convenciment van molt més enllà de les possibles o certes inhabilitacions, querelles o condemnes de qualsevol tipus. No és un objectiu, no és una voluntat de tan sols alguns responsables polítics. Molts de nosaltres estem en política solament de pas, afortunadament. I per tant, estem convençuts que la majoria de la societat catalana vol votar en un referèndum i la millor manera de dissipar qualsevol dubte sobre quina és la voluntat dels ciutadans és donar-los la possibilitat d'expressar aquesta opinió. Al final, quan algú diu als ciutadans que no els vol deixar votar, en el fons, el que els està dient és que no els importa la seva opinió. Però per a nosaltres l'opinió dels nostres conciutadans és tan important que farem tot el necessari perquè la puguin expressar per totes les vies i també a través de les urnes, a través de paperetes, a través d'un referèndum.

La nostra voluntat és tenir la millor de les relacions possibles amb tot el nostre entorn, amb totes les nacions i amb totes les economies del món. I estem convençuts que la millor manera de tenir la millor relació possible és tenir una relació entre iguals, una relació fraternal. I també, si m'ho permeten, perquè una relació sigui entre iguals i sigui fraternal és imprescindible que sigui també una relació entre comunitats, polítiques i ciutadans lliures. La llibertat, la igualtat i la fraternitat són una triada que van juntes i s'acompanyen en els assentaments de les relació entre iguals societats democràtiques des de fa més de dos segles. Per tant, la millor relació entre iguals i duals és la relació entre aquells que són

igualment lliures i la millor relació fraternal és la relació entre aquells que són fraternalment lliures. Perquè, si no són lliures, la relació no és fraterna.

Insisteixo, el nostre compromís va molt més enllà de les possibles inhabilitacions, querelles o condemnes de qualsevol tipus. No renunciarem a l'exercici democràtic més important i més fonamental que és el del dret a vot. Sens dubte hi ha molts altres drets democràtics que acompanyen el dret al vot, però sense aquest dret, la democràcia perd tot el seu sentit.

No podem renunciar a aquest sentit i estem convençuts que la immensa majoria dels ciutadans del nostre país tampoc tenen cap intenció de renunciar-hi. Amb la voluntat de construir aquest llaços d'igualtat i fraternitat basats en la llibertat mútuament respectada, en dirigim avui també, com en tantes altres ocasions i en tants altres llocs, a tots vostès i, amb vostès, a la societat espanyola.

Moltes gràcies.